

Чрез Административен съд – Варна (АдСВ)
Адм.д. № 1602 /2012 г., 2 отд., XIX състав
До **Върховния административен съд**

ЧАСТНА ЖАЛБА
от Юлиян Атанасов Чолаков
лично и като представляващ

Сдружение за оптимизиране на правосъдието и администрацията - СОПА
Седалище: гр. Варна, ЕИК по БУЛСТАТ: 176143308
Адрес: бул."Владислав Варненчик" № 133, бл.40, вх.А, ап.43, Варна 9004
Чрез Юлиян Чолаков

СРЕЩУ определение № 2202 /22.03.2013 г. по адм. дело №1602 /2012 г. на АдСВ, 2 отд., XIX състав, с което е отхвърлена молбата за отмяна на глобите, наложени с определение №1478/26.02.2013 г. на същия съдебен състав

Уважаеми Върховни съдии,

Определение № 2202 /22.03.2013 г. и № 1478/26.02.2013 г. по адм. дело №1602 /2012 г. на АдСВ, 2 отд., XIX състав са неправилни и МОЛЯ да ги отмените на основание чл.209 т.3 във вр. с чл.236 от АПК по следните съображения:

Оспорват се глоби за обида, наложени от обидения правораздавателен и наказващ орган лично. Налице е очевиден конфликт на интереси, при който емоционално пристрастен съдия налага и потвърждава множество глоби с прогресиращ размер.

С определение № 1478/26.02.2013 г. съдия Бахчеван е наложила на физическото лице Юлиян Чолаков и юридическото лице СОПА, представлявано от Юлиян Чолаков, общо шест глоби в максималния размер по чл.91 ал.1 от ГПК от 300 лева за извършените според нея три нарушения:

1. Обида на съда. Съдия Марияна Бахчеван се е почувствала обидена от усъмняването в нейната безпристрастност и професионален морал.

2. Обида на ответната страна в лицето на прокурор Станислав Андонов от Варненска окръжна прокуратура.

3. Затрудняване на хода на производството чрез подаване на молба за определяне на срок при бавност.

За всяко нарушение тя е налагала по две глоби – една на физическото и една на юридическото лице.

Обидите се съдържали в мотивите за искане за отвод и в сигнал до Висшия съдебен съвет, съдържащ според съдия Бахчеван обидни *"данни за евентуално нерегламентирано взаимодействие между **Станислав Андонов** в качеството му на и.д. прокурор при Варненска окръжна прокуратура (ВОП) и **Марияна Бахчеван** в качеството ѝ на съдия в АдСВ във връзка с изхода на адм. дело № 1602 /2012 г. на АдСВ."* Т.е. данни не само за неетични, но и за корупционни взаимоотношения, от които по наша преценка може да се направи основателно предположение за извършено от **Станислав Андонов** и **Марияна Бахчеван** престъпление от общ характер, поради което за сигнала сме се позовали на чл.205 от НПК. Става въпрос за съмнение за корупционни практики, за евентуално координирано между съда и прокуратурата подпомагане на Областна администрация - Варна в укриването на публични документи, свързани с нередностите по скандалния казус „Алея първа”, какъвто е и предметът на основното производство с материя ЗДОИ.

I. ОБИДЕН ТЕАТЪР ЛИ Е ПОДАВАНЕТО НА СИГНАЛ ПО ЧЛ.205 ОТ НПК.

В определение № 2202 /22.03.2013 г. на стр.7 се твърди, че СОПА и Юлиан Чолаков театрално се позовавали на чл.205 от НПК.

Показателно за логиката и обективността на съда в ролята на наказващ орган е твърдението, че СОПА и Юлиан Чолаков „знаят, че съдия-докладчика и прокурор Андонов не са извършили престъпление от общ характер /нито от частен/”.

Т.е., за да наложи глобите справедливо и безпристрастно, обиденият съдия е приел, че СОПА и Юлиан Чолаков разполагат с доказателства за отрицателния факт, че съдия Бахчеван и прокурор Андонов не са извършили нищо нередно, но по неизвестни причини са решили да театралничат по начин, обиден за съда, прокуратурата и цялата съдебна власт, поради което не са нужни никакви проверки от надлежните органи в тази насока, освен налагането на глоби. Не става ясно дали във Варна отношенията между съда и прокуратурата са достигнали фаза да не се прави разлика кое е редно. Не става ясно и защо съдът вменява изискване всеки сигнал по чл.205 от НПК да съдържа непременно не само данни, но и доказателства за извършеното престъпление от общ характер, като специално е обърнато внимание, че подателят на такъв сигнал е под угрозата да бъде обвинен в набедяване, което е престъпление по чл.286 от НК.

В тази връзка възниква следният практически въпрос. Ако някой гражданин стане неволен свидетел и сигнализира на основание чл.205 от НПК за извършването на убийство от полицаи, но впоследствие се окаже, че убиецът не е полицаи, а е бил само дегизиран като полицаи, а жертвата не е била усмъртена и оживее, това означава ли, че гражданинът трябва да бъде глобен за обида на МВР и обвинен за набедяване в убийство само за това, че не е проверил самоличността на извършителя и дали жертвата още диша?

В действителност нищо театрално няма и не може да има при посочването на данни и доводи за евентуално извършено престъпление от общ характер, възприето от съда за толкова сериозно и обидно, че размерът на наложените глоби е достигнал 4800 (четири хиляди и осемстотин) лева. Въпросът е обаче дали тази реакция на съда е в резултат на обида или е страх да не излезе наяве истината, каквато и да е тя. В този смисъл закана на съдия Бахчеван да глобява не е „несериозна и абсурдна”, както я определя самата тя, защото към настоящия момент тази нейна закана вече е осъществена чрез наложените глоби на СОПА и неговите представители в посочения по-горе внушителен размер.

Обръщам внимание, че глобите са наложени в производство с обичайно несложната материя на ЗДОИ, но конкретният казус е свързан с огромен финансов интерес. Това обстоятелство е изключително важно с оглед репутацията на съдебната власт. Налице са множество публикации с данни за корупция и престъпност на всички държавни нива, но забележките на Европейския съюз към България са свързани най-вече с корупцията и неефективността именно в работата на съдебната власт.

Интересно е, че съдия Бахчеван се явява защитник и възмездител не само на обидения според нея съдебен състав по процесното адм. дело 1602 /2012 г. на АдСВ и на обидената пак според нея ответна страна в лицето на прокурор Андонов, но и на всички магистрати, чиито имена се срещат в документи по делото и които също са обидени според нея. Това са споменатите магистрати в Уточненията от 19.12.2012 г. по сигнала до ВСС с вх.№ 94-00-1025 /29.10.2012 г., копие от които е приложено към искането за отвод от 06.02.2013 г., а именно председателят на АдСВ Тинка Косева, председателят на ВАС Георги Колев и цялата Комисия по професионална етика към ВАС.

II. ПО ОТНОШЕНИЕ НА ГЛОБИТЕ НА СОПА:

1. Ноторно е, че глоби за обида могат да се налагат само на физически лица. Налагането на глоба за обида на съда от юридическо лице (ЮЛ) не може да се отдаде на непознаването на закона от съда, а на евентуалното му желание в молбата за отмяна на глобите да се използват неволно думи и изрази, подходящи за налагането на нови глоби.

Не случайно в ЗАНН има отделна глава (четвърта) за административнонаказателни санкции спрямо юридически лица, където обидата не е спомената. Законодателят не е могъл да предвиди, че съд или страна могат да бъдат обидени от ЮЛ и се е получила празнота в законодателството чрез липсата на норма, която изрично да забранява налагането на глоба на юридически лица. Тази празнота в закона следва да бъде преодоляна чрез прилагането по аналогия на чл.83 от ЗАНН, където нанасянето на обиди на съда не влиза в предвидените хипотези за налагане на имуществена санкция.

2. Странно за един съдия е твърдението, че може да бъде налагана глоба на ЮЛ за обида. Това разбиране грубо нарушава разпоредбата на чл.24 ал.1 от ЗАНН, според която административнонаказателната отговорност е лична, както и чл.1 от ЗАНН, съгласно който този закон определя общите правила за административните нарушения и наказания, реда за установяване на административните нарушения, за налагане и изпълнение на административните наказания и осигурява необходимите гаранции за защита правата и законните интереси на гражданите и организациите. От това следва:

А) Че в неуредените от АПК и ГПК случаи се прилага ЗАНН. Това е така, защото не може да има съмнение, че отговорността по чл.91 ал.2 от ГПК е административнонаказателна. Специален е само редът за налагане и атакуване на глобата. Общите правила на ЗАНН се прилагат винаги, когато не са изключени изрично от нормите на ГПК, а не обратното, каквото разбиране проповядва съдът.

Б) Доколкото никой не е виждал ЮЛ да пише, нито пък е чувал ЮЛ да отправя вербални обиди към съда и към страна по делото, следва да се отбележи, че цитираната от съда съдебна практика е по други различни казуси, които не са аналогични на настоящия и сред тях няма глоба, наложена на ЮЛ за обида на съда. Например посоченото определение №7929/16.06.2009г. на ВАС по адм. дело №7337/2009г. на ВАС не е практика за налагане на глоба на ЕООД, а е практика за отмяна на неправилно наложена глоба на ЕООД. Самият факт, че съдия Бахчеван си е позволила да цитира именно това определение, е многозначителен.

Едно ЮЛ не може да изразява воля по друг начин, освен чрез своя законен представител или пълномощник на последния. Досега никой не е виждал юридическо лице да влиза в съдебна зала, за да може да се приложи чл.141 ал.2 от ГПК. Ето защо всички глоби, наложени на сдружението за обиди, нанесени в съдебната зала, включително и тази за нанесена обида на прокурор Андонов са необосновани, тъй като сдружението не е присъствало там.

В) Въобще да се квалифицират предположения като обида противоречи пряко на чл.146 ал.1 от НК, където е дадено единствено валидното в българското право легално определение на обидата. При това положение е без правно значение, че деянието обида по ГПК би могло да се извърши и по непредпазливост.

3. Не е известен случай в практиката някое юридическо лице да е писало документи. Ето защо и по отношение на изложените в документите евентуални обиди сдружението не може да бъде глобявано.

4. Подаването на жалби, молби за определяне срок при бавност, сигнали до Висшия съдебен съвет и т.н., са елементи на правото на защита, гарантирано от Конституцията и КЗПЧОС. Не е ясно как молба за определяне срок при бавност може да стане причина за налагане на глоба за затрудняване хода на производството. Благодарим на почитаемия съд, че държи СОПА за виновно за действията на ВАС, който е изискал делото, но е върнал молбата без да определя срок. Обстоятелството, че молбата не е била уважена, независимо от мотивите на ВАС, не може да бъде основание за налагане на глоба. Това е все едно съдът освен присъждането на разноските на другата страна да санкционира и жалбоподателя, налагайки му и глоба за това, че е загубил делото.

В действителност подаването на молба за определяне на срок при бавност не затруднява хода на производството, тъй като тя не е основание за пренасрочване на съдебното заседание за по-късна дата. Това е така, защото съгласно чл.255 ал.2 и чл.256 ал.2 от ГПК съдът, който разглежда делото, изпраща до горестоящия съд молбата заедно със своето становище, но не и самото дело. В случая делото е изискано от ВАС и това е наложило пренасрочването, но страните не носят отговорност за действията на съдилищата, за да бъдат глобявани.

5. При внимателно прочитане на документите, за които се твърди, че съдържат обиди към съда и другата страна, не се установява нито една квалификация, която да отговаря на понятието обида. Това е така дори и при най-широкото тълкуване, направено в цитираната съдебна практика, въпреки, че съгласно чл.37 ал.1 от Указа за прилагане на ЗНА думи или изрази с утвърдено правно значение се използват в един и същ смисъл във всички нормативни актове. В случая легалната дефиниция на понятието обида е дадена в чл.146 от НК, а именно: „Който каже или извърши нещо унижително за честта или достойнството на друго в негово присъствие, се наказва...”.

II. ПО ОТНОШЕНИЕ НА ГЛОБИТЕ НА ЮЛИЯН ЧОЛАКОВ:

1. Моля да се вземат предвид съображенията в точка II.4 и II.5.

2. В цитираните от съда изходящи от Юлиан Чолаков документи не се съдържат обидни към съда и ответника изрази. Изразът „нерегламентирано взаимодействие“ е употребен в условно наклонение, като изрично е определен като съмнение за такова взаимодействие, а изразяването за съмнение за нещо не може да бъде обида.

3. Никъде в „инкриминираните“ документи не е изказвано твърдение, а само са правени предположения въз основа на безспорно настъпили факти.

4. Изразяването на квалификация като заплахата или „закана за саморазправа“ независимо от това дали е несериозно и абсурдно, не може да бъде определено като обида на съда. Това, че страната се е уплашила и е квалифицирала предупреждението на съда като закана за саморазправа, не означава, че е изразена обида на съда от обективна страна. Доста въображение е нужно, за да се квалифицира каквато и да е заплахата като обида. При заплахата и страх от неизвестното очакваната реакция на хората изобщо не е свързана с уважение или неуважение. Освен това съдът няма правомощието да определя от какво страната е допустимо да се страхува или да не се страхува.

III. Освен изложените по-горе съображения, моля да вземете предвид и следните съображения срещу неправилните изводи на съда:

1. Не става ясно как така на 12.03.2013 г. Чолаков е отказал да получи съобщения за постановено определение, който отказ бил отразен по реда на чл.44 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК, а същевременно на 14.03.2013 г. в деловодството на съда били получени отрязъците от съобщенията до СОПА и Юлиан Чолаков, като и в двете било отбелязано, че са получени на 12.03.2013 г. Не става ясно и какво общо има с глобите спешното връчване на едно и също съобщение по два различни начини, но без да се използва нито веднъж телефон.

2. Нарушен е чл.141 ал.2 от ГПК. Многократното е позоваването на тази разпоредба, съгласно която председателят следи за реда в съдебната зала и може да налага глоби за нарушаването му. Нарушаване на реда в съдебната зала от страна на представители на СОПА не е имало. Ако съдия Бахчеван нарича обидни квалификации изложените устни и писмени доводи, с които се иска отвод, то едва ли има начин да се мотивира искане за отвод без да се изложат аргументи в тази насока.

3. Съдът е приложил по блестящ начин принципа „*Quod licet Iovi, non licet bovi*”, който е абсолютно недопустим за една правова държава. Налице е предупреждение от съда към Чолаков, че ако продължава да мотивира искане за отвод, ще бъде глобен. По този начин съдът е забранил упражняването на процесуалното право да се иска отвод.

В отговор, за да запази достойнството си при така отнетото му процесуално право, Чолаков е заявил в молбата от 19.03.2013 г., т.е. без да нарушава реда в съдебната зала, че ще упражни правото си да осъди българската държава пред съда в Страсбург за налагането на тези неправилни глоби, ако те влязат в сила. Съдът твърди, че това предупреждение на Чолаков (за намерението да упражни свое човешко право) е обида към съда. В същото време съдът извършва същото действие предупреждение (за налагане на глоба), което е приел за обида към него. По отношение на Чолаков обаче тази обида изглежда не се преценява като обида, защото няма кой да глоби съда.

4. По делото е налице безспорен или поне неоспорен факт – нарушено е указанието на съда за неунищожаване на звукозаписи от съдебни заседания. В случая е без значение какво е предназначението на звукозаписите, имат ли те доказателствена сила и дали нормативната уредба задължава съдебната администрация да ги пази. При това положение е абсурдно твърдението на съда, че щом *„е отговорено на жалбоподателя, че твърдяното действие не представлява престъпление от общ характер с писмо на Висшия съдебен съвет с изх.№ 94-00-1025 /2012 от 03.12.2012 г., квалификацията му като такова представлява обида към съда.“*

5. Не е ясно как са наложени глоби за обида на прокурор Андонов, когато той не е искал в съдебно заседание нито пък писмено налагането на глоба за обида към него. По начало преценката за наличието на обида е строго лична и не може да се презюмира от трети лица. Интересно е обаче, че в случая преценката за обидата на прокурор Андонов изглежда не е негова, а на съдия Бахчеван. Ако обаче съдия Бахчеван е права, че той се е обидил, това може да означава само или че тя познава прекрасно вътрешния свят на прокурор Андонов, или че е осъществила с него недокументиран и следователно нерегламентиран контакт с него.

6. Отделен е въпросът, че всичко казано от прокурор Андонов се приема от този съдебен състав за чиста монета в пряко нарушение на чл.9 от АПК.

Оставям без по-нататъшен коментар пространното изложение на съда и пространното изложение на прокурор Андонов (в унищожените звукозаписи, част от което все пак е протоколирано), съдържащи и немалко КЛЕВЕТНИЧЕСКИ ТВЪРДЕНИЯ по въпроси, ирелевантни за казуса, целящи единствено да очернят СОПА и неговите представители, съмишленици и съидейници в борбата срещу корупцията и злоупотребите в съдебната и изпълнителната власт. Оставям без коментар и упоритото и тенденционно оспорване на представителната власт и легитимността на СОПА.

Задълбоченото в емоции поведение на съдия Бахчеван сочи към неин личен интерес за преграждане с непосилни глоби подаването на искания за отвод, на сигнали, съдържащи данни за злоупотреби с власт и корупция по смисъла чл.107 ал.4 от АПК и за извършено престъпление от общ характер на реда на чл.205 от НПК.

Не е ясно дали инициативата за глобите е нейна или изпълнява поръчка, но усещането е, че съдия Марияна Бахчеван е тръгнала на решителен поход срещу дейността на СОПА, гражданското общество и демокрацията в България въобще.

Съзнавам, че изложените разсъждения и доводи срещу наложените глоби биха могли да се преценят отново като обидни за съдебната власт и да последват нови глоби, но поемам този риск в името на необходимостта от реформи в съдебната власт.

Ето защо моля да отмените изцяло оспорените определения.

Гр. Варна, 08.04.2013 г.

С уважение: . . . . /Юлиян Чолаков/